ZVESTI

Ročník 23 2/2019 4.10..2019

občasník
cirkevného
zboru ECAV
Liptovský Mikuláš

MILÍ PRIATELIA

Mám rád september! Deti a dorastenci prídu do škôl plní odhodlania. Povedia si, že sa budú svedomito pripravovať, rozbehne sa kolotoč, nechcem povedať povinností, ale skôr možností.

Samozrejme nadšenie začne opadávať, zlé známky a resty sa začnú hromadiť, až z toho má človek pokazenú náladu. K tomu všetkému sú tu ešte Božie veci! Zaujímavý príkaz! Choďte a čiňte! Z oznamov budete počuť rôzne pozvania. Bude to vlastne stále o tom istom, teda o Pánu Bohu, len pre rôzne vekové kategórie. Prečo ten príkaz počúvame? Prečo ho neignorujeme? Prečo nezredukujeme množstvo akcií, ktoré sa niekedy prekrývajú, inokedy duplujú, nahrádzajú?

Pretože sa to nedá! Jednoducho počúvame v srdci hlas Boha! Ten nás motivuje, posmeľuje! Nenechaj to tak! Bojuj za každé dieťa, za každého človeka! Je to tvoje Božie poslanie! Máš viacero poslaní. Si rodič, si zamestnanec alebo zamestnávateľ. Si manžel alebo syn. Ľudia na teba čakajú, máš voči nim určité povinnosti. No si aj dieťaťom Boha. Jeho obraz je v tvojich očiach, v tvojom srdci, v tvojich myšlienkach. V podvedomí cítiš, že máš povinnosť aj voči Nemu alebo voči ľuďom, ktorí sa tak silno bránia Jeho volaniu.

Jedna vec je v protestantizme úžasná! Zásada všeobecného kňažstva. Neznamená to, že každý a za každú cenu bude chcieť byť kazateľom, autoritou, vedúcou osobnosťou. Skôr to znamená, že každý z nás bude naplnený Božím nepokojom alebo povinnosťou hľadať a zvestovať Boha človeku, ku ktorému nás On pošle. Čo na to potrebujeme? Prvé slovo je „choďte!“ Ak na zľadovatenom kopčeku prestaneš kráčať, za chvíľu sa zošmykneš. Ak vo viere prestaneš kráčať a napredovať, každému z nás sa môže stať, že o svoje odhodlanie prídeme! Keď sme v pohybe, učíme, presviedčame, svedčíme, zvestujeme, bude sa nám dariť! Ak zastaneme, začneme pochybovať, smútiť alebo s nostalgiou spomínať na krásne obdobia, nebudeme presvedčiví! Preto nikdy nezabudnime vo viere kráčať!

Ak vám k tomu pomôžu služby Božie, vyučovania, biblické hodiny, budeme tí najšťastnejší kňazi! Ak vám pomôže niečo iné, s pokorou sa potešíme, že Duch Svätý vo vás pôsobí! Len nech naše kresťanstvo neostane stáť!

Marián Bochnička
Predsedajúci zborový farár

ZO SENIORÁTU, SLOVENSKA A SVETA

VIACERÉ ZMENY V TRANOSCIU

Má svoju vzácnu minulosť. Prešiel mnohými zápasmi a nepriazňou politických systémov. Je v našej blízkosti. Otázkou je, do akej miery je nám blízky, ako nám na ňom záleží. Verím, že pre mnohých je vecou srdca a úprimného záujmu, aby prosperoval a bol poslom dobrého slova. Žiaľ, v ostatnej dobe to, čo Tranoscius prezentoval, cirkevnú verejnosť polarizovalo. Súčasnosť je smutná. Odišli 5 zamestnanci. Personálny a finančný deficit je zjavný. Bývalé vedenie sa nesnažilo o kontinuitu práce, prijalo uznesenia v neprospech spoločnosti, mnohé veci stoplo.

Koncom júna bolo na valnom zhromaždení zvolené nové predstavenstvo a dozorná rada. Na prechodnú dobu som bol poverený funkciou riaditeľa. Našou snahou je zintenzívniť činnosť Tranoscia, personálne i finančne ho posilniť, vdýchnuť mu iného ducha, ktorý by nerozdeľoval, ale spájal a povzbudzoval. Každý sa môže o to pričiniť. Tým, že si predplatí Evanjelický posol spod Tatier, Cirkevné listy. Deťom môžeme dať do ruky ilustrovaný časopis Dúha. Dajme prednosť stolovému, nástennému a Tranovskému evanjelickému kalendáru na rok 2020. Potrebné je hľadať hodnotné tituly na vydávanie. Všeličo je možné dať do poriadku aj brigádnickou prácou.

Ťažko mi je na duši v tejto nezávideniahodnej situácii, ale mám nádej, že nebeský Pán k nášmu úsiliu pridá svoje požehnanie. ***VF***

MÁME NOVÝCH KAPLÁNOV

V nedeľu 29.9.2019 prebehla v Hanušovskom kostole ordinácia evanjelických novokňazov. Slávnostným kazateľom služieb Božích bol biskup východného dištriktu Slavomír Sabol.

Ušlo sa aj nášmu seniorátu. Na miesto seniorálnej kaplánky príde Jana KENDŽUROVÁ. Pôvodná seniorálna kaplánka Danica Fojtíková sa stane farárkou v CZ Turany. ***red.***

ZAPLATILI ŽIVOTOM

Islamistická a extrémistická skupina Boko Haram publikovala 22.9. video, na ktorom popravujú dvoch kresťanských pracovníkov v Nigérií.

Lawrence Duna Dacighir a Godfrey Ali Shikagham, obaja členovia Kristovej cirkvi v národoch v štáte Plateau, sú zachytení, ako kľačia na zemi zatiaľ čo traja maskovaní ozbrojení muži stoja za nimi. Dvaja mladí muži, ktorí prišli do mesta Maiduguri, aby pomohli postaviť prístrešky pre ľudí utekajúcich pred islamským terorizmom, sú po príhovore jedného z teroristov zastrelení odzadu. Teroristi vyhlásili, že sa zaviazali zabiť každého zadržaného kresťana, ako odplatu za náboženské konflikty v histórii Nigérie. ***morningstarnews.org***

Modlime sa za všetkých kresťanov po celom svete, ktorí slúžia v neľahkých podmienkach a za všetkých, ku ktorým prichádzajú. Kiežby aj bojovníci Boko Haram mohli spoznať Ježiša Krista.

Bratia a sestry, trochu opäť Vám prinášame slová niekoho „zvonku“. Tentokrát to bude preklad kázne Francisa Chana, známeho zahraničného pastora, zakladateľa zboru Cornerstone, na ktorom je fascinujúca túžba byť za každú cenu soľou pre tento svet. Veríme, že nás všetkých povzbudí.

CHOĎTE

Práve som sa vrátil z konferencie v Salt Lake City, kde som viedol dav stredoškolských študentov. Môžem Vám povedať, že ich uctievanie Boha bolo tak mohutné, tak krásne, až som si hovoril: „Nechcem, aby to skončilo.“ Bolo to tak dobré.

Tento týždeň bol ale aj ťažký. Keď som prišiel do izby, kde som bol ubytovaný a bola to veľmi pekná izba, nevedel som nájsť ovládač od televízie. Takže ak som chcel pozerať televíziu, musel som vstať, zapnúť ju a potom vstať zakaždým, keď som chcel prepnúť program. Toto som nerobil od čias môjho detstva. Nakoniec som si povedal, že to nestojí za to, je to príliš náročné. Ale to nebolo to najhoršie. Celý týždeň som sa vozil v dobrom Renaulte so všetkými možnými vymoženosťami vrátane automatického uzamykania. Keď som sa ale dostal domov, musel som všetko opäť „zamykať“. Moje auto nemá centrálne uzamykanie, a tak som musel obiehať auto ako sup, aby som doň dostal všetko a všetkých, ktorých bolo treba. A to si myslíte, že vy ste mali ťažký týždeň, ale toto bolo horšie. Prichádzam k tomu najhoršiemu bodu. Keď sme odišli na konferenciu, zabudol som si svoj mobil. A to bol koniec. „Čo budem robiť?“ povedal som si. Nechcelo sa mi zariadiť nejaký náhradný telefón s kreditom, lebo by to bolo príliš veľa práce, a tak som celý deň netelefonoval.

Aký som lenivý. Keď sme boli malí, nemali sme nič z dnešného pohodlia a keď niečo dnes vyžaduje podobnú námahu ako predtým, už to radšej jednoducho neurobíme. Tak to na tomto svete chodí. Už nemusíte chodiť ani do fitka, môžete ísť na liposukciu, kde vám tuk jednoducho odsajú.

Samozrejme, nie všetky moderné veci sú zlé, ale naša myseľ je nastavená tak, aby sme nachádzali tie najjednoduchšie cesty vo všetkom. To ešte nemusí byť samé o sebe zlé, ale problém prichádza, ak nemáme jasné ciele, plány, zmysel života, a tak prirodzene skĺzneme do toho, čo je celkovo najjednoduchšie. A zrazu to, čo je najjednoduchšie, sa stane cieľom nášho života.

Chcem, aby ste sa teraz zamysleli. Ak by váš zmysel života bol nájsť spôsob, ako žiť najnekomplikovanejší život, ako by ste ho dosiahli? Čo treba, aby som to dosiahol? Premýšľajte.

Druhá otázka je: „V čom sa líši Váš súčasný život od tohto plánu? Je Váš život až tak odlišný?“ Alebo sme postupom času skĺzli k cieľu si veci vždy uľahčovať? Je to prirodzené. Skĺzavame k pohodliu. Nechceme, aby sa v živote toho príliš veľa menilo, chceme si byť vecami istí, ... a tak pri tom skončíme, lebo nemáme jasný cieľ nášho života. Túžime po komforte, bezpečí. Páčia sa mi ale ľudia, ktorí hľadajú, kde sa veci dajú urobiť inak, ako môžu svojim životom svedčiť o Pánu Bohu, hoci to bude znamenať úsilie naviac.

Mojou stálou otázkou je: „Čo, z toho, čo robím, ma desí? Čo je nad moje možnosti, čo je príliš ťažké a mám z toho strach? Pýtam sa to preto, lebo keď čítam Bibliu a vidím tých veľkých Božích mužov a ženy, vidím, že žiadny z nich nešiel ľahkou cestou. A keď sa pozriem na 11. kapitolu listu židom a vidím tam zoznam ľudí, ktorých Boh považuje za veľkých ľudí viery, uvedomujem si, že žiadny z nich nežil pohodlný život. Všetci sa rozhodli ísť do situácií, ktoré boli ťažké, ale kde sa mohol dokázať Pán Boh. Potom pisateľ tohto listu pokračuje: „Bez viery nie je možné chváliť Pána.“

Problém človeka je v tom, že viera a pohodlie sa nedajú zmiešať dohromady. Nemôžte žiť čo najjednoduchší život a pritom žiť svoju vieru v Krista. Viera je už len definíciou, sledovaním niečoho čo nevidíme. Ako kresťania sa nemáme riadiť všetkým čo vidíme, ale čomu a komu veríme.

Potom text pokračuje zmienkou o Abrahámovi. V ôsmom verši sa píše: „Vierou poslúchol Abrahám, keď ho (Boh) povolal, aby sa vysťahoval na miesto, ktoré mal prijať ako dedičstvo. Vysťahoval sa a nevedel, kam ide.“ To je ten známy príbeh z prvej knihy Mojžišovej, keď Boh Abraháma povolá z jeho krajiny do zasľúbenej zeme a povie mu, že bude otcom mnohým národom. Abrahám len poslúchol aj keď nevedel, kam vlastne ide. Text pokračuje: „Vierou sa usadil v zemi zasľúbenej ako v cudzej a prebýval v stánkoch s Izákom a Jákobom, dedičmi toho istého zasľúbenia. Očakával totiž mesto, majúce pevné základy, ktorého Tvorcom a Staviteľom je Boh.“ Hovorí o tom, že ide na tom miesto, kde je cudzincom. Opúšťa domov a žije v stane. Celý život žije v stane a tiež jeho synovia Izák, Jákob. Celý život Abrahám vlastne nič nevlastní a žije v stane. Pravdupovediac, vlastní jeden malý pozemok, ktorý neskôr kúpil od domorodého obyvateľstva, aby mohol pochovať svoju ženu. To je jediné miesto, ktoré v tej krajine vlastní. Zdalo sa aj vám niekedy, že jediná zem, ktorá vám bude nakoniec ako-tak patriť, je zhruba jedenkrát dva metre? Koľkokoľvek toho budete mať, nakoniec Vám ostanú len tie dva metre štvorcové. Toto je realita. Abrahám tomu rozumel a súhlasil, lebo sa tešil na to nové mesto na pevných základoch, na nebo. Povedal, že tieto veci na zemi nie sú až tak podstatné, stačí keď si postavím stan. Možno budete

namietať: „Ale stan postavil aj synovi, vnukovi, rodine. Prečo aj oni museli trpieť s ním?“ Nie, on urobil pre nich tú najlepšiu vec. Učil ich, že toto tu nie je náš domov. Náš domov je tam hore, kam raz prídeme.

Kapitola potom pokračuje: „Títo všetci umierali vo viere a nedosiahli, čo im bolo zasľúbené.“ Abrahám nikdy nevidel, že by bol otcom národov, ale žil tou vierou a v nej aj zomrel. Neurobil len experiment, po ktorom by sa vrátil domov, ak by nevyšiel. Nie, žil a zomrel vo viere. A toto je to, čo dnes nevidíme často. Žiť vieru až do smrti. Lebo aj ľudia, ktorých označujeme ako veľkí kresťanskí hrdinovia, si často na dôchodku doprajú, postavia dom, začnú písať knihy a životopisy. Modlím sa, aby som bol mužom ako Abrahám. Modlím sa, aby som neuviazol v komforte, v bezpečí, ale aby som žil a zomieral vo viere.

Kapitola ide ďalej: „Len zďaleka to videli, uvítali a vyznávali, že sú len cudzincami a pútnikmi na zemi. Lebo tí, čo takto hovoria, naznačujú, že hľadajú vlasť. A keby boli mysleli na zem, z ktorej vyšli, by mali dosť času vrátiť sa. Ale oni túžia po lepšej vlasti, to jest po nebeskej. Preto sa ani Boh nehanbí volať sa ich Bohom, veď im pripravil (nebeské) mesto.“
Skvelý text. Boh sa nehanbí volať sa ich Bohom. Milujem túto vetu. Boh hovorí: „Vidíte Abraháma? Celý život ma nasledoval. Prechádzal rôznymi zaujímavými miestami, ale nikdy sa v nich neusadil, hľadal inú, lepšiu vlasť, žil a umrel vo viere. Preto sa nehanbím byť jeho Bohom. Ja by som chcel, aby toto raz mohol povedať Boh aj o mne. Nehanbím sa byť Francisovým Bohom. Žil vierou celý svoj život. Nechceli by ste, aby to Boh povedal aj o Vás? Nehanbím sa byť tvojím Bohom? „Sú ľudia, ktorí hovoria, že ma nasledujú, ale Abrahám to ukázal svojimi skutkami.“

Verš 15: „ A keby boli mysleli na zem, z ktorej vyšli,...“ Keby si Abrahám povedal, prečo pánečku žijem takto? Sedím tu v stane a toto je všetko, čo mám. Keby myslel, keby mysleli na to, mali by dosť času vrátiť sa. Ale Abrahám dokazuje, že na to nemyslel. Hľadel vpred dúfajúc, že jeden deň sa tam dostane, jeden deň sa dočká odmeny. A tu na zemi ju nevidel. Ale rozhodol sa Boha nasledovať, ísť do toho. A Boh ho odmeňuje nad mieru a hovorí: „Toto je môj chlapík, toto sú moje deti.“
Je mnoho vecí, ktoré nás môžu ťahať späť. Predtým, ako som začal brať Boha vážne, robil som toto, keby som to len mohol robiť opäť. Ak chceš ísť späť, choď späť. Ale Boh ťa vyzýva do niečo iného. Udrž svoj zrak zameraný na nebeský domov. Maj perspektívu večnosti a Boh hovorí: „Ak takto budeš rozmýšľať, nebudem sa hanbiť byť Tvojím Bohom.“

Máte perspektívu večnosti? Posledných 10 rokov bolo v našom zbore v Cornerstone úžasných. Ale čo sme robili bolo, že sme zhromažďovali ľudí. Stále viac a viac ľudí. Zhromažďoval som pracovníkov z rôznych miest a len som si vravel: „Človeče, pozri na tento tím.“ Teraz viac cestujem a vidím iné zbory a nie všade to tak ide. My máme skutočne silný a pevný tím v každej oblasti, ktorú si viem predstaviť. A kedykoľvek ktokoľvek hovoril o odchode, prehováral som ich: „Nie, nechoď, toto je miesto, kde treba byť,...“ Ale posledné roky si uvedomujem, že vo svete je obrovská potreba pracovníkov. A preto cieľom na ďalších desať rokov je vysielať ľudí von.

Moc sme spohodlneli, no teraz máme niekoľko pastorov, ktorí sú pripravení ísť. Začať niečo nové.

Povzbudzujem aj Vás, aby ste o tom rozmýšľali. Povieme si: „Toto je môj domov, tu som vyrastal, tu som študoval, tu robím, tu mám rodinu, toto je môj domov.“ Ale buďte opatrní volať akékoľvek miesto na zemi vašim domovom.

Boh nás nepovolal do toho, aby sme si kdekoľvek na zemi spravili domov, z ktorého nebudeme chcieť ísť. Na to sa pozerám, na to mesto s pevnými základmi, lebo všetko tu naokolo sa raz pominie. Preto chceme ľudí vysielať jedného za druhým na rôzne miesta. Niektorí idú do zahraničia, niektorí sa len púšťajú do neznámych miest a oblastí života v našom meste.

Po takom zbore túžim. Trénujeme ľudí, aby rozumeli Božím cestám, skúsili si ich, išli. Chcem, aby sa u nás nikto bezmedzne nedržal svojho miesta. Inak to bude len nemocnica plná doktorov. Nie, máme ísť a vplývať na tento svet. Prinášať ovocie Ducha. Neviem sa dočkať toho, ako to bude s naším zborom vyzerať o desať rokov.

Možno si kladiete otázku“ „Prečo by som mal vykročiť?“ Moja protiotázka je: „Prečo by si nemal? Aký zmysel je v tom ostať v tom, v čom si?“ Sme volaní do niečoho iného. Našou bankou je nebo. Do toho investujeme. Ak budeme takto žiť, Boh sa nebude hanbiť volať sa naším Bohom.

Voľne preložené z videokázne:
Francis Chan: God's Priority - Living Faith

NAŠI KONFIRMANDI

Na fotke zľava:
Horný rad:
s.f. Lýdia Kordošová
Martin Kráľ
br.dozorca Milan Húdik
Daniel Mičuda
br.f. Vladimír Ferenčík
Dolný rad:
Anna Nemcová
Sofia Lacová
Kristína Kögelová
Lucia Plavcová
.

Vďaka Pánu Bohu, že aj tento rok (2019) sa v našom cirkevnom zbore Liptovský Mikuláš mohla konať konfirmácia druhého ročníka konfirmandov, ktorí sa celé to dvojročné obdobie pripravovali na ich „skúšku dospelosti vo viere“. Nebolo ich tentokrát ani 20, ani 30, ani 40, avšak dôležité je, aby aj v tých šiestich mladých ľuďoch Pán Boh aj cestou tejto slávnosti a ďalších životných okamihov i všedných dní zasial dobré semeno viery, ktorá v nich bude klíčiť, rásť, rozvíjať sa, aby žili príkladným kresťanským životom, aby svoje životy stavali na pevnom dobrom základe.

...PRE KONFIRMANDOV

Pred dvoma rokmi pri slávnosti konfirmácie som položil, už predtým iným vyslovenú otázku - Existuje život po konfirmácii? Áno. Platí to pre každého konfirmovaného bez ohľadu na vek. Nejde len o obdobie detstva a konfirmačné vyučovanie. Potrebné je pokračovať v duchovnom raste, aby ste boli zrelí vo viere, čítali Písmo sväté, modlili sa a tam, kde sa nachádzate svedčili, o tom, v meno Koho ste boli pokrstení a ku Komu ste sa priznali. Stále je tu priestor na stretnutiach dorastu, chatách, výletoch a nie menej v chráme Božom na službách Božích. Prijmite pozvanie! Nech vás napĺňa Duch Svätý!

Vladimír Ferenčík – konfirmujúci farár

PRIHLÁSTE SA AJ VY

Milí rodičia, milí katechumeni,
septembrom začal nový školský rok a tým aj ďalšia etapa zborovej práce. Tento čas je zároveň časom konfirmačnej prípravy tých, ktorí majú alebo v krátkom čase dosiahnu 12 rokov. Z farského úradu sme poslali 42 listov a oslovili rodičov, aby prihlásili svoje dieťa na konfirmačné vyučovanie. Niektorí už tak urobili. Momentálne máme 8 konfirmandov v 1. ročníku. Verím, že v krátkom čase pribudnú aj ďalší. Áno, deti majú rôzne aktivity. Nech rozvíjajú svoj talent a tešia sa z úspechov. Nezabudnite, milí rodičia, na sľuby vyslovené pri ich krste. Cesta spásy má zasľúbenie s dosahom k večnému životu!

Vladimír Ferenčík
zborový farár

ŽENY, KTORÉ SA NEBÁLI VYKROČIŤ

Dňa 21. februára 1867 vrbickosvätomikulášske ženy založili – podľa pracovitej Marty a zbožnej Márie – vo vrbickosvätomikulášskom evanjelickom a.v. cirkevnom zbore jeden z prvých spolkov žien na Slovensku, spolok Dobrodej. Predsedníčkou sa stala pani Lujza Miková (zotrvala vo funkcii 30 rokov), podpredsedníčkou Šarlota Ballová, pokladníčkou Žofia Ballová, účtovníčkou Anna Uličná, zapisovateľom Emil Nitriansky a 6 členiek výboru.

Cieľom spolku bolo podporovať riadne slovenské vyučovanie, vybaviť dievčenské triedy učebnými pomôckami, prispievať na plat učiteľky a zbierať kapitál na utvorenie ešte jednej vyššej dievčenskej triedy. Učiteľka musela vynikať darmi ducha, silou viery, schopnosťou zručných rúk a vkusom, aby mohla zabezpečovať riadnu výučbu. So žiačkami komunikovala aj v nemeckom jazyku. Kritérium na post učiteľky postupne spĺňali vzácne mikulášske ženy: Ľudmila Bauerová, vydatá Stodolová – neskoršia predsedníčka spolku Dobrodej, Emília Šefranková, Fanny Rajbulová, Alina Augustíny, vydatá Trnovská, Anna Uličná, Mária Pivková, vydatá Salvová, Marienka Uličná – neskoršia predsedníčka Dobrodeja. Hoci o činnosť spolku Dobrodej sa starali ženy, spluprácu s mužskými predstaviteľmi cirkevného zboru neodmietali. Keď do zboru prišiel zborový farár Fridrich Baltík – neskorší preddunajský biskup, do spolkového života priniesol záujem o dobročinnosť. Vzbudil záujem o Podporoveň, o pohanskú misiu, o matky a deti a cirkevnú škôlku – úvodu. K nemu pribudla ďalšia vzácna osobnosť, nový zapisovateľ Karol Ruppeldt – učiteľ, ktorý spolu so svojou manželkou Klementínou, rodenou Augustíny, obohatili spolkový život o divadelný odbor a starali sa spoločne o spevokol Tatran. Trieda ručných prác prekvitala, zveľaďoval sa aj hmotný i finančný majetok Dobrodeja. Štafetu dobre začatej práce prevzala nová predsedníčka Irena Hoffmanová, zapisovateľom sa stal učiteľ Daniel Bodický. V Dobrodeji sa v roku 1902 zrodila myšlienka vzniku sirotinca. Propagátorom sirotinca bol zborový farár Juraj Janoška, neskorší generálny biskup. Tesne pred I. svetovou vojnou (1913) sa ujala i myšlienka zriadiť útulňu pre starcov – starobinec. Tak vznikla aj základina na starobinec. Prvá svetová vojna preverila ducha lásky členov Dobrodeja. Na každom kroku v meste cítili dobročinnosť, rodoľubstvo a samaritánstvo Dobrodeja. Spolok sa zriekol členských príspevkov v prospech Červeného kríža na poskytnutie pomoci opusteným rodinám. V roku 1915 zriadil na Vianoce „ošacovaciu akciu“. Dobrodej osobitne objednal obuv pre 90 detí nielen z Mikuláša, Vrbice, ale z celého vrbickosvätomikulášskeho cirkevného zboru. Túto činnosť vykonával až do skončenia vojny. V jubilejnom roku 1917 – 400. výročia pamiatky reformácie a 50. výročia Dobrodeja, bol otvorený sirotinec. Prvý sirotinec – ústav milosrdenstva a lásky, bol v Žuffovskom mikulášskom dome, ktorý poskytol továrnik Ondrej Žuffa starší z Palúdzky. Vedením ústavu bola poverená opatrovkyňa slečna Janka Križanová. Pomáhali jej panie Kamila Holéczyová a Lujza Štucknerová. Dobrodej uskutočnil zbierku a sirotinec zariadil nábytkom, riadom, šatstvom, postelným prádlom a finančnou hotovosťou takmer 6000 korún. V roku 1917 bolo prijatých 13 detí, v roku 1918 už bolo zapísaných 27 detí, v roku 1920 v sirotinskej matrike bolo zapísaných už 51 detí, hoci mnohé potom

odišli do rodín. V rokoch 1925/26 cirkevný zbor vybudoval novú účelovú budovu sirotinca. Dobrodej sa ujal zabezpečiť vnútorné zariadenie sirotinca. Vedúcimi sirotinca boli: Hermína Petrovičová, Emília Šišková, Katarína Hatalová. Od roku 1927 diakonisa Mária Kmeťová. Od roku 1938 bol za správcu sirotinca vyvolený vrbický rodák, farár Vladimír Kuna.

V roku 1920 sa naplnila jedna z prvých úloh Dobrodeja. V Liptovskom Mikuláši bola zriadená vyššia dievčenská škola rodinného typu ŽIVENA. Prvé roky spolok Dobrodej školu aj financoval. Spolok Dobrodej sa začal zaujímať o výchovu a získavanie slovenských diakonís. Finančne podporoval vyškolenie a vysvätenie slovenských diakonís, ktoré sa školili vo Vratislave (Breslav, nemecké Sliezsko). Cirkevný zbor vyhlásil súbeh na nové budovy – novú faru, cirkevný dom, starobinec-Bethániu. Dobrodej poskytol na stavbu cirkevného domu 50 tisíc a na zariadenie cirkevného domu ďalších 50 tisíc korún. Do vnútorného zariadenia Ballovho domu-Bethánie venoval 25 tisíc korún. Vďaka obetavým „Martám a Máriám“ sa spolok Dobrodej odhodlal na smelý čin. Pripraviť všetko tak, aby mohol vzniknúť Slovenský spolok evanjelickej diakonie a aby bol vybudovaný Materský diakonický domov. Dielo sa podarilo a tak sa Dobrodej vrátil do činnosti cirkevného zboru. Dobrodej bol príkladom zbožnosti, duchovnej sviežosti, sociálnej svedomitosti, staral sa o evanjelickú osvetu, kým ho neodmlčala štátna politická moc...

„POČÚVLA SOM HLAS SVOJHO SRDCA"

Rokom 1931 sa datuje vznik Spolku slovenskej evanjelickej diakonie. Dôležitým je rok 1935, keď bol slávnostne otvorený slovenský Materský domov v Liptovskom Mikuláši a služba lásky sa naplno rozvinula po celom Slovensku. Päťdesiate roky minulého storočia umlčali rozkvitajúcu službu lásky, a tak dnes už takmer ani nevieme, kto a čo je to diakonisa. Pri Cirkevnom zbore v Liptovskom Mikuláši pracuje Zborová diakonia, ktorá sa okrem iného zaujíma o žijúce bývalé diakonisy. S posvätnou úctou a láskou sa v týchto dňoch hovorí o sestričke-diakonise Vierke Faškovej, ktorá sa s Božou pomocou dožíva 100 rokov (16.októbra).

Narodila sa v Brezne, pochádza zo šiestich detí. Vo svojom šiestom roku stratila matku. Základnú i strednú školu vychodila v Brezne, pre zhoršenie zraku nemohla ďalej študovať. Túžila zmierňovať biedu a utrpenie človeka. Toto všetko našla v službe evanjelickej diakonie. Vysielací list k prihláške za diakonisu jej napísal pán farár Martin Rázus. Po prijatí v roku 1937 - dostala ešte výnimku, v septembri nemala 18 rokov, až v októbri – nastúpila a absolvovala 10-mesačný ošetrovateľský kurz v Liptovskom Mikuláši. Prax vykonávala na interno-infekčnom oddelení. Pracovala v modranskom sirotinci, na Myjave v súkromnom ošetrení, bola poslaná do nemocnice v Levoči, pracovala v Materskom domove, v Ozdravovni v Železnom, v mikulášskom sirotinci, viedla biblický kurz v Liptovskom Hrádku a v Cirkevnom zbore v L. Mikuláši viedla detskú besiedku. V rokoch 1947 – 1949 ukončila dvojročnú školu pre učiteľky materských škôl v Žiline. Bola obľúbenou učiteľkou v Záhradke Pánovej – v mikulášskej evanjelickej materskej škôlke, kým ju 30. júna 1950 po zoštátnení účelových zariadení cirkvi neprepustili z učiteľskej služby. Vzdelanie si znova doplnila večerným štúdiom v štvorročnej zdravotníckej škole s maturitou v roku 1960 a pracovala na detskom oddelení v nemocnici v Liptovskom Mikuláši do júna 1973, kedy prešla z rodinných dôvodov pracovať do štátnej nemocnice s poliklinikou v Brezne až do dôchodku 31. októbra 1977.

Dnes pokrývajú hlavu diakonisy Vierky šediny, už je ležiaca, ale nič neľutuje. Žije v Liptovskom Mikuláši a je príkladom veľkej pokory, trpezlivosti, láskavosti a obetavosti. Želáme jej zo srdca veľa Božieho požehnania.

Dvojstranu spracovala Daniela Fiačanová, archivárka zboru

Aj učenie lieči

Prichádzame na parkovisko k Evanjelickej spojenej škole a už tu vládne čulý ruch. Žiaci sa presúvajú medzi budovami, autá parkujú, začína prestávka. Akoby ste stáli pri jednom veľkom mravenisku. Spoza presúvajúcich sa ľudí sa zrazu vynorí bytosť, za ktorou vlastne prichádzame – riaditeľka školy. Možno by ste čakali, že takýto kolos bude riadiť poriadna „erdek baba“, ale ona je štíhla, nevysoká, nežná, no zato energická a extra cieľavedomá žena, ktorá vie, prečo tu je. Miluje Pána Boha a miluje ľudí. A nám je teraz cťou predstaviť Vám ju. Bratia a sestry, naša sestra Janka Chaloupková.

Post riaditeľky školy je „už len“ čerešničkou na torte životnej dráhy oddanej učiteľky. Čo tomu ale predchádzalo? Vždy ste chceli byť učiteľkou?

Veru nie. Odmalička som chcela byť doktorkou a neskromne si myslím, že by som bola dobrá doktorka, no veci sa vyvinuli inak. Prvým impulzom bolo pomáhanie pánovi školníkovi na základnej škole. Ten nás brával na povalu, kde boli haldy učebníc. Raz som sa ho opýtala či by som si niektoré nemohla zobrať domov a on prikývol. Doma som si vytvorila akúsi katedru, uložila na ňu knihy a tam som sa hrávala na učiteľku. Druhým impulzom bola nízka kvóta na prijatie žiakov na štúdium medicíny, rozhodla som sa preto študovať na vysokej škole pedagogickej.

Kto bol Vaším učiteľským vzorom?

Môj starý otec bol učiteľom matematiky. Hoci bol veľmi prísny, vždy som k nemu vzhliadala ako ku veľkému vzoru. Výraznou učiteľskou osobnosťou v mojom živote bol aj pán profesor Otakar Zaťko, vynikajúci gymnaziálny pedagóg, ktorý mohol pokojne vyučovať na univerzite. Vedel didaktiku ako nikto. Všetky výklady robil z hlavy bez podkladov a názorné príklady a dôkazy vedel spamäti. Na jeho hodinách sme nepoužívali učebnice, čo bolo na tú dobu dosť odvážne. Po prijatí na vysoké školy nikto z nás nemal problém v prvom ročníku či už analýzou alebo algebrou. Aj keď bol prísny, vedel v nás vzbudiť záujem o matematiku a dobre pripraviť na ďalšie štúdium.

Mňa často volal „Mesároška“ (úsmev), keďže poznal starkého, ktorý bol v tom čase už pojmom medzi kolegami a inými učiteľmi. Dodnes cítim veľkú zodpovednosť ako nositeľka jeho mena, aj keď mám už iné priezvisko.

Vyrastali ste v ďalekej liptovskej obci Východná, kde je kostol úplnou samozrejmosťou. Bola Vaša cesta viery tiež taká samozrejmá?

Kostol bol pre mňa všetkým, no tým, že môj ocko bol stranícky funkcionár v obci, mali sme ako rodina zakázané navštevovať kostol. Stará mama nás tam i napriek tomu ako deti brávala každú

nedeľu. A keď som nemohla chodiť na besiedku alebo na prípravu na konfirmáciu, stará mama a mama povedala, že si ju spravíme sami doma. Tak sme si vždy v nedeľu poobede doma čítali Bibliu a rozprávali si biblické príbehy. A nebol to vôbec žiadny problém. Niet väčšej viery, ako keď ju naozaj žijete. Len mi bolo veľmi, veľmi ľúto, keď som videla mojich spolužiakov konfirmovať a ja som nemohla byť medzi nimi (smútok). Potom neskôr po uvoľnení režimu sme konfirmovali a paradoxne pri tom istom pánovi farárovi, pri ktorom to pôvodne nešlo.

Kedy sa viera stala Vašim osobným vyznaním?

Toto je ťažko povedať. Pre mňa to je každý deň a stále sa to prehlbuje či modlitbou, či čítaním Slova Božieho a Božím vedením. Bibliu čítate aj 1000-krát a vždy prináša niečo iné, lebo človek je vždy v inej situácii a inak reaguje. Čítate tú istú stať, ale inak vás posilní a motivuje. Momentálne si čítam knihu „Slovo“, čo je Nová zmluva prepísaná tak trošku iným spôsobom. Je mladícky podaná, a sú v nej vysvetlené aj historické udalosti, ktoré sú tak jednoduchšie zapamätateľné.

Pred nástupom na Evanjelickú spojenú školu ste dlhé roky pôsobili ako učiteľka a neskôr aj ako zástupkyňa riaditeľa na ZŠ Janka Kráľa na sídlisku Podbreziny. Čo Vás viedlo uchádzať sa o post riaditeľky ESŠ?

Poviem to tak prozaicky. Oslovili ma ľudia, ktorí chceli, aby som to robila. Bola som presbyterka, chodila som do kostola, ale bola to pre mňa dilema či chcem robiť práve toto. Skôr som pomýšľala robiť riaditeľku na Základnej škole na Podbrezinách, kde som toho času mala miesto zástupkyne. Evanjelická spojená škola bola pre mňa neprebádané územie. No pomyslela som si, že ak mi veria ľudia, ktorí ma oslovili, spoľahnem sa na Pána Boha, tak to skúsim.

„Na počiatku bolo Slovo.“

Na stoličke riaditeľky sedíte už od roku 2008. Je to špecifická funkcia, nakoľko máte pod palcom školu, ktorá spája základnú školu a gymnázium, ktoré má navyše niekoľko programov. Spolu má škola 846 žiakov a 107 zamestnancov. Ako sa Vám darí manažovať taký kolos?

Nie je to o jednotlivcovi, ale o ľuďoch s chuťou pracovať. Mám medzi kolegami viaceré opory, bez ktorých by to bolo ťažké. Už len vidieť ich obetavosť je pre mňa povzbudením. Ako celý pedagogický zbor sa ale máme kam posúvať. Vnímam to tak, že sa potrebujeme viac duchovne nabudiť a viac sa obetovať.

Ako to zvládate fyzicky?

Ráno s manželom vstávame o piatej. Ja si idem zabehať, popri tom sa modlím. Po návrate sa ešte na chvíľu stíšim nad Božím slovom. Takto povzbudená začnem deň plná síl s uvedomením si, že inak deň začať ani neviem a nechcem.

Keď porovnáte verejné školstvo s cirkevným, v čom vidíte najväčšie rozdiely?

Rodinný prístup, možnosť šírenia a prijímania Božieho slova a rastu detí v tomto duchu. Je to úžasná vec. Každého rodiča,

ktorý sem príde, berieme ako partnera, brata a musím povedať, že v porovnaní s verejnou školou sú rodičia viac prístupnejší a ochotnejší pracovať s duchovnou rovinou svojho dieťaťa. Myslím si, že nás vnímajú viac než len školu. Zvláštnosťou je, že niektorí rodičia si nás zamieňajú s polepšovňou, že my ich nezbedné deti nejakým spôsobom prevychováme (úsmev). My v prístupe žiaka niečo dokážeme zmeniť, ale nie všetko. Veľký podiel na zmene má hlavne rodina.

Už ste to trochu načrtli, ale čo sú najväčšie výzvy ESŠ a z čoho sa naopak už teraz tešíte?

Z duchovnej strany som to už spomenula, z pedagogickej momentálne pracujeme na niekoľkých projektoch z Ministerstva školstva so zameraním na čitateľskú, matematickú, prírodovednú a finančnú gramotnosť. Z materiálnej strany nás čaká dobudovanie multifunkčných športovísk. Tiež by sme boli radi, keby sa podarilo dokončiť misijné centrum LOS, kde by sa mohla stretávať mládež a naši žiaci pri rôznych aktivitách. Tešia ma projekty, ktoré máme úspešne za sebou a ktoré sa nám podarilo zrealizovať (úsmev).

Aký sen snívate v súvislosti so školou, jej žiakmi a učiteľmi?

Mojím snom je duchovné napredovanie našej školy. Na úspešnú prácu brata farára Ferenčíka naviazala sestra farárka Katarína Hudáková. Keď som sa jej po prvých odučených hodinách opýtala, aký má z vyučovania pocit, skromne odpovedala: „Dobrý.“ Vyučovanie náboženstva prináša v dnešnej dobe rôzne pohľady, s ktorými sa vynára množstvo nezodpovedaných otázok. Naši žiaci sú vysoko inteligentní a učiteľ náboženstva musí s nimi dokázať viesť dialóg na rôzne témy. Nedávno diskutovali na aktuálnu tému „Pochod za život“ a z ich názorov a myšlienok bola veľmi milo prekvapená a nabitá energiou. Jej konštatovanie, že táto práca stojí zato vo mne utvrdila vieru, že sa uberáme správnou cestou.

Aké máte životné motto/obľúbený biblický verš?

„Na počiatku bolo Slovo.“

Zhováral sa: Ján Blcháč ml
Spracovala: Veronika Motýľová a Ján Blcháč ml.
Foto: Samuel Žiaran

Ekumenické bohoslužby slova a spevu

Tohtoročný pôst priniesol myšlienku vytvorenia ekumenického spevokolu. Počas pôstu sa stretávali členovia nášho ev. cirkevného zboru, členovia Bratskej jednoty baptistov a bratia rím.-katolíckej cirkvi. Spoločne nacvičili viacero spevov Taizé pochádzajúcich z rovnomennej ekumenicko-protestantskej komunity vo Francúzsku. Prvé vystúpenie spevokolu sa konalo na Smrtnú nedeľu v gotickom rím.-katolíckom kostole v Okoličnom. Pásmo piesní bolo doplnené o príhovory bratov farárov Mariána Bochničku a Jozefa Tomagu, o čítané či spievané prosby a modlitby. Druhýkrát, na Veľkonočnú nedeľu, zavítal spevokol do nášho hlavného kostola.

Koncert MUSICA DISCIPULI

V sobotu 4. mája 2019 náš vrbický chrám hostil veľmi pekný študentský komorný koncert MUSICA DISCIPULI. Skladby z pera F. Dopplera, K. Dopplera, J. Iberta, I. Clarka a iných nám predstavilo kvarteto študentov hudby a dlhoročných priateľov – L. Bencúrová a I. Klesniaková (flauta), F. Kissová (husle) a M.Šálka (klavír, organ). Spríjemnili nám tak chladný a veterný víkend a pred oltár pritiahli viacerých nadšencov hudby z celého mesta.

Magdalénka v kostole

Druhá májová nedeľa neodmysliteľne patrí našim maminám. Detičky z našej Evanjelickej materskej školy MAGDALÉNKA si pripravili k tomuto sviatku program, s ktorým vystúpili počas bohoslužieb. Svojím spevom, básničkami, tanečnými pohybmi a vôbec svojou milou prítomnosťou vniesli do bohoslužieb bezprostrednú detskú radosť. Sestra farárka Lydka Kordošová, ktorá je zároveň spirituálkou škôlky, v kázni načrtla nielen rodičovské starosti, ale aj možnosť niesť ich spolu s Pánom Bohom, ktorý s nami túži budovať naše domácnosti.

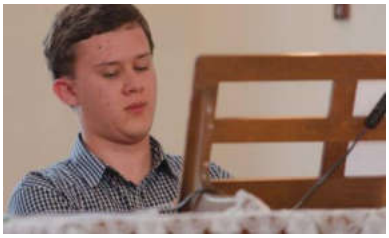

Prvé variácie

Dobrá minuloročná skúsenosť s organovými koncertmi priviedla našich bratov a sestry z dcérocirkvi Iľanovo vytvoriť seriál koncertov. Tak vznikli IĽANOVSKÉ PÍŠŤALY a v nedeľu 12. mája sa uskutočnil prvý z koncertov pod názvom „Prvé variácie“. Vystúpil mladý, ale nádejný organista a študent hry na husle Miroslav Mačuha, ktorý predviedol niekoľko skladieb z pera Léona Boëllmanna, Johanna Sebastiana Bacha či Jozefa Vargu. Koncert spestril aj hrou na husle a tak mohlo Iľanovo zažiť opäť niečo iné, niečo svieže.

Večerné melódie

Poslednú júnovú nedeľu 30. 6. 2019 sa v ev. kostole v Liptovskom Mikuláši uskutočnil večerný koncert, na ktorom vystúpil Metod Rakár a Matej Droppa. Na organe interpretoval Metod Rakár sólové skladby, no tiež sprevádzal Mateja Droppu pri hre na trúbku. Matej Droppa pochádza z Partizánskej Ľupče, trúbku študoval na ZUŠ v Liptovskom Mikuláši, neskôr v štúdiu pokračoval na konzervatóriu J. L. Bellu v Banskej Bystrici. V súčasnosti sa venuje pedagogickej činnosti na ZUŠ Ľ. Fullu v Ružomberku a príležitostne koncertnej činnosti.

Iľanovské píšťaly

V nedeľu 28. júla sa konal ďalší z koncertov Iľanovské píšťaly. Tento dátum je dňom výročia úmrtia barokového velikána, organistu a čembalistu Johanna Sebastiana Bacha, a tak aj tento koncert patril jeho pamiatke. Organistom koncertu bol Metod Rakár, ktorý nesklamal a opäť raz predniesol poslucháčom krásu vážnej hudby, veľký rozmer umenia a hĺbku lásky v službe. Pomedzi diela zazneli slová o skladateľovi, o živote, o dielach. Všetko, čo poslucháčov počas koncertu obohatilo, naplnilo, potešilo, nech v sebe rozhojňujú a šíria aj ďalej za bránami kostola.

Denný biblický tábor pre deti

V dňoch od 8.7.-12.7.2019 sa v našom cirkevnom zbor e uskutočnil denný tábor pre deti pod názvom Audiencia u kráľa. Prechádzali sme udalosťami biblickej knihy Ester. Tábora sa zúčastnilo 18 detí. Nechýbali ranné modlitby, spev piesní, hry, tvorivé dielne, športové súťaže a každý deň hlavná téma s posolstvom do života detí i vedúcich. Nechýbal ani výlet na farmu do Východnej. Tábor vyvrcholil napodobeninou oslavy židovského sviatku Púrím – pripomenutím záchrany Židov pred plánovanou záhubou. Deti si vyzdobili priestory, naaranžovali stoly, vymaľovali hrnčeky a pripravili darčeky. Sme vďační Pánu Bohu za každé dieťa, ktoré mohlo rásť vo viere. Poďakovanie patrí tiež Alicke Sečanskej a ďalším, ktorí pomáhali pri organizácii a vedení tábora.

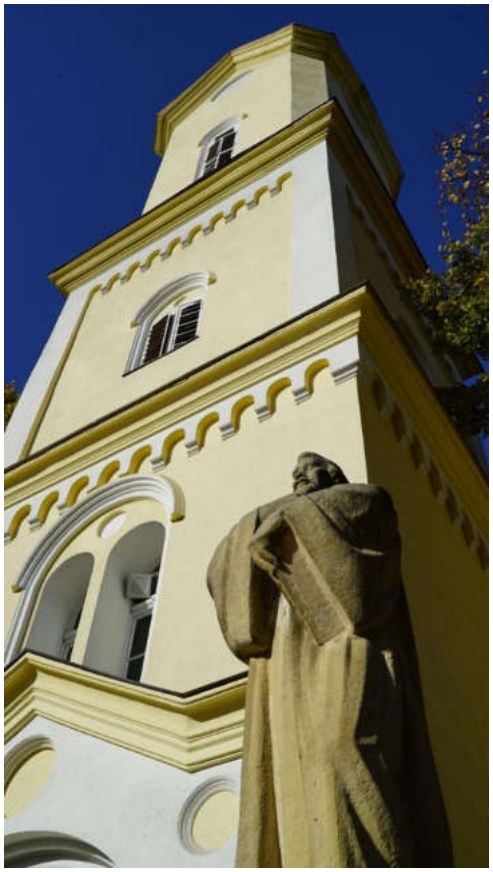

Hlavný kostol má za sebou ďalšiu letnú sezónu

Už po tretíkrát! Tretíkrát sa počas leta od 14. júna do 13. septembra 2019 otvorili dvere evanjelického kostola v Liptovskom Mikuláši. V spolupráci s Informačným centrom mesta Liptovský Mikuláš sa sprístupnil verejnosti jeden z najväčších evanjelických kostolov na Slovensku. Denne od pondelka do piatku mohol doň ktokoľvek vstúpiť v čase od 10:00 – 17:00 hod. Každý návštevník sa mohol počas horúcich i upršaných pracovných dní zastaviť, stíšiť, pomodliť sa a pookriať na duši. Tí, ktorých zaujíma aj história kostola, sa mohli dozvedieť od sprievodkyne alebo z informačných letákov množstvo fascinujúcich faktov. Spolu s kostolom bolo možné navštíviť aj starú faru a expozíciu Tatrín, ktorá neodmysliteľne patrí k dejinám evanjelickej cirkvi. Novinkou tohto roka boli utorkové Organové polhodinky, ktoré sa stretli so záujmom a pozitívnymi ohlasmi. Veľká vďaka patrí organistovi Metodovi Rakárovi, ktorý svoj bohatý repertoár interpretoval takmer počas celého leta. Na dvojmanuálovom organe značky Rieger z roku 1892 zazneli organové diela od skladateľov ako Johann Pachelbel, Mikuláš Moyzes, Mikuláš Schneider-Trnavský, Nicolas Jacques Lemmens, Théodore Dubois či jedinečný Johann Sebastian Bach a jeho najznámejšie dielo Toccata a Fuga d mol, ktorá zaznela počas leta hneď niekoľkokrát. Poslucháči sa mohli započúvať aj do spevavých melódií piesní z Evanjelického spevníka, ktoré organista obohatil vlastnými improvizáciami. Počas 68 dní navštívilo kostol okolo 2000 ľudí, čo je skutočným požehnaním, keďže mnohí z nich boli či už v tomto kostole alebo v evanjelickom, či dokonca vôbec v kostole po prvýkrát. Ďakujeme Pánu Bohu za túto možnosť slobody viery a vyprosujeme Jeho bohaté požehnanie. **Veronika Motýľová**

Tohtoročné rekonštrukcie na 80% za nami

Počas letných prázdnin v cirkevnom zbore nepreží vame len čas oddychu a dovoleniek. Je to pre nás najrušnejšie obdobie, počas ktorého musíme stihnúť všetky hlavné údržbárske práce. Hneď na začiatku júla sa do práce postupne pustili murári, elektrikári, vodári, obkladači a všetky čoraz zriedkavejšie remeslá.

Na Sirotinci sme sa pustili do výmeny okien na prvom poschodí. Určite mali viac ako 40 rokov. Niektoré sa zatvárali jednorázovo. To znamená – klincami a kladivom. Sirotinec dostáva aj nových nájomníkov. Takých, ktorých činnosť nebude budovu až tak ničiť, skôr ich prostriedky ju budú zachraňovať. S rekonštrukciou okien som zažil niečo nevídané! Firma mi sľúbila, že príde 8.júla a po 6 dňoch odíde. Nastúpili 8. júla a 16.júla po 12-hodinových šichtách odišli. S perfektnou prácou a s faktúrou, ktorá sa v ničom nelíšila od ponuky. Určite s nimi budeme spolupracovať aj v budúcnosti, pretože mužov, ktorí dodržia slovo, je v súčasnosti neskutočne málo.

Potešili nás klampiari. Vyriešili sme rôzne zatekania striech na kostole vo Vrbici, rôzne ulomené škridle, zanesené ríne a iné na prvý pohľad neviditeľné veci, ktorých zanedbanie sa v budúcnosti nemusí vyplatiť.

Druhým veľkým projektom bola oprava plota na Janoškovej ulici. Naši predkovia ho postavili naozaj kvalitne v roku 1946. No zub času a stále intenzívnejšia doprava sa podpísala na jeho dezolátnom stave. Preto sa povedľa plota musel postaviť oporný múr z betónu a železa – dúfame, že vydrží ďalších 70. rokov.

Zostávajú nám toalety, na ktorých sa intenzívne pracuje. Ich oprava bola náročnejšia než sme v úvode čakali, ale výsledok, si myslím, bude stáť za to. Budú sprevádzkované do konca októbra. Veľmi Vám ďakujem za Vaše milodary a hlavne za pomoc, o ktorú Vás sem tam pomocou SMS požiadam. Až tak to človeka poteší pri srdci, keď nájde ochotných a zapálených ľudí, obetujúcich svoj voľný čas.

Je aj vec, ktorú sme nestihli. Už sa do nej nechceme púšťať, ešte rok vydrží. Môže byť nestále počasie a aj s financiami sa potrebujeme zastabilizovať. Tak snáď na budúci rok, ak budeme zdraví a ak nás neopustí nadšenie.

Marián Bochnička, predsedajúci zborový farár

Z NAŠICH MATRÍK (1.4.2019-26.9.2019)

Pokrstení: Daniel Lietava, Eliška Orolimová, Branislav Damborský, Michaela Kučerová, Šimon Pažítka, Matúš Pažítka, Ján Bonko, Ema Drozdeková, David Magura, Matej Rázus, Oskar Ilenčík, Sofia Lacková, Vladimír Radúch, Romana Nemčeková, Martin Malacký, Andrea Sajdlerová, Viliam Dolinský, Lukáš Kudlík, Oliver Kudlík, Patrik Pažitný, Alica Šuchová, Lenka Hanach Jurčová, Lea Plávková, Lea Iveta Murgošová, Tamara Tomčíková, Lujza Houšková, Hana Kupčová

Konfirmovaní: Michal Matloň, Kristína Kögelová, Martin Kráľ, Sofia Lacová, Daniel Mičuda, Anna Nemcová, Júlia Plavcová, Ľubica Stupková, Dušan Dzuriak, Romana Nemčeková, Natália Pelach, Dáša Bohušová, Marek Krajči

Zosobášení: Matúš Klimáček a Ing. Dominika Marová, Peter Orolim a Ing. Marína Stromková, Mgr. Jaroslav Pažítka a Simona Pažítková, Bc. Matej Petráš a Mgr. Iveta Špirková, Marek Šupala a Zuzana Husarčíková, Viliam Drozdek a Ľubica Drozdeková, Matúš Pelach a Natália Rybárska, Vladislav Holan a Nina Sochorová, Michal Likavčan a Lenka Jačalová, Michal Pethö a Katarína Hudáková, Radek Švancár a MUDr. Veronika Jablonská, Mgr. Tomáš Majerský a Ing. Simona Piatková, Msc. Gabriel Blcháč a Mgr. Lucia Jančová

Zosnulí: Božena Vozáriková (89), Emília Beťková (74), Vladislav Janovčík (63), Ing. Ján Hric (81), Elena Böhmerová (71), Milan Gejdoš (91), Ján Guoth (89), Ing. Branislav Böhmer (75), Jarmila Staroňová (76), Perla Kožková (88), Milan Beťko (73), Božena Paulínyová (90), Oľga Kurpasová (84), Cyril Hrnčiar (86), Jarmila Hudáková (79), Zdenka Diačiková (65), Anna Matisová (86), Ľudmila Guothová (83), Anna Droppová (85), Marta Hubková (81), Igor Král, Mária Blišťanová (91), Milan Paulíny (69), Darina Stáňová (77), Zuzana Váleková (87), Oľga Vyšná (89)

Cirkevný zbor ECAV na Slovensku Liptovský Mikuláš

Tranovského 6, 031 01 Lipt.Mikuláš

ZVESTI - občasník cirkevného zboru ECAV Liptovský Mikuláš

Ročník 23 / číslo 2 / 4.10.2019 / Vychádza pre vnútornú potrebu cirkevného zboru / Redakcia: Ing. Ján Blcháč ml. (obsah a grafika), Veronika Motýľová (obsah) / Gramatická korektúra: Radka Guráňová / Vydáva: Cirkevný zbor Evanjelickej cirkvi augsburského vyznania na Slovensku Liptovský Mikuláš
Kontakt: info@ecavlm.sk, 044-5522146
Vytlačil: Tranoscius, a.s. v náklade 450 ks.

ZVESTI V PLNOFAREBNEJ VERZII A ČLÁNKY V NEKRÁTENEJ PODOBE NÁJDETE NA NAŠOM WEBE WWW.ECAVLM.SK

PRISPENÍM NA ZVESTI PODPORUJETE SLUŽBU NÁŠHO REDAKČNÉHO VÝBORU ZAHŔŇAJÚCU:
NÁŠ WEB, ZASIELANIE NOVINIEK EMAILOM, ZVESTI, FOTO A VIDEO DOKUMENTÁCIU NAŠICH AKCIÍ, UDRŽIAVANIE NÁSTENOK, A POD.

www.ecavlm.sk